

คำเทศนา วันอาทิตย์ที่ 25 กรกฎาคม ค.ศ. 2010

หัวข้อ : “ ระวังและรักษา ”

พระวจนะ เฉลยธรรมบัญญัติ (Deu.) 4:9-14

เทศนาโดย อ.ดารณี วราเศรษฐ์

ข้าพเจ้าขึ้นมาอยู่บนธรรมาสันนี้ครั้งแรก เมื่อวันอาทิตย์ที่ 27 กุมภาพันธ์ 2000 นับแล้วก็เป็นเวลากว่า 10 ปี ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้ข้าพเจ้าได้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้กับพี่น้อง ข้าพเจ้าเคยคิดว่าถ้าจะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าเป็นครั้งสุดท้ายในฐานะของผู้รับใช้เต็มเวลาของคริสตจักรวัฒนา พระเจ้าจะให้ข้าพเจ้ากล่าวพระวจนะอะไร ข้าพเจ้าใช้เวลาอธิษฐานอย่างมาก เนื่องด้วยว่าช่วงนี้ข้าพเจ้าสอนพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ ประกอบกับข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจพันธสัญญาเดิม เพราะว่ามีเนื้อหาสาระที่ลึกซึ้งโดยเฉพาะในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับคนอิสราเอล เราจะเห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำในชีวิตมนุษย์รวมถึงถ้อยคำของพระเจ้าที่มีมาถึงเราอย่างชัดเจน ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเลือกพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติบทที่ 4 ข้อ 9-14 ซึ่งเป็นตอนที่โมเสสทบทวนเหตุการณ์ซึ่งคนอิสราเอลประสบที่ภูเขาไซเน

พระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติบรรจุเนื้อหาสาระที่โมเสสกล่าวแก่คนอิสราเอลในดินแดนโมอับ ภายหลังจากที่เดินวนเวียนอยู่ในถิ่นทุรกันดารกว่า 40 ปี ก็ถึงเวลาที่พระเจ้าอนุญาตให้คนอิสราเอลเข้าสู่ดินแดนที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ เนื่องจากโมเสสไม่ได้มีโอกาสเข้าไปยังแผ่นดินแห่งพันธสัญญา โมเสสจึงถือโอกาสเตือนสติ และทบทวนเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นตั้งแต่คนอิสราเอลเดินออกจากอียิปต์จนถึงเวลาที่เขาจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า เฉลยธรรมบัญญัติจึงถือเป็นโอวาทสุดท้ายของโมเสส ในบทที่ 1-4 เป็นการทบทวนเหตุการณ์ตั้งแต่ภูเขาซีนายถึงดินแดนโมอับ เพื่อจะเตือนสติคนอิสราเอลไม่ให้หลงลืมพระคุณของพระเจ้า และจงยึดมั่นในพระองค์ รักษาชีวิตให้บริสุทธิ์ ในบทที่ 4 โมเสสกล่าวโอวาท

ประการที่ 1 จงระวังและรักษาจิตวิญญาณของตนเอง (ฉธบ. 4:9)

“จงระวังตัว และรักษาจิตวิญญาณของตัวให้ดี ” นี่เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด แต่เป็นสิ่งที่ยากที่สุดในเวลาเดียวกัน คือการระวังตัว และรักษาจิตวิญญาณ โมเสสย้ำเตือนในประเด็นนี้อย่างมาก เนื่องด้วยคนอิสราเอลที่กำลังจะเดินเข้าไปในแผ่นดินแห่งพันธสัญญา ไม่ใช่คนที่ออกมาจากอียิปต์ แต่เป็นชนรุ่นหลังที่เติบโตในช่วงที่คนอิสราเอลเดินทางอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งเขาเหล่านั้นอาจจะไม่เข้าใจว่าพระเจ้าทรงกระทำอะไรมาแล้วบ้าง และอาจจะหลงลืมสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในสมัยบรรพบุรุษของเขา ฉะนั้นโมเสสกล่าวเตือนว่า “จงระวังตัว และรักษาจิตวิญญาณของตัวให้ดี เกรงว่าพวกท่านจะลืมสิ่งซึ่งนัยน์ตาได้เห็น ” คนอิสราเอลมีประสบการณ์อะไรกับพระเจ้า

เมื่อหิวพระเจ้าให้อาหารมาจากฟ้า อยากกินเนื้อพระเจาก็ให้นกคุ่ม ไม่มีน้ำจะกินพระเจาก็ให้น้ำออกจากก้อนหิน มีเสาเมฆและเสาเพลิงนำเขาเดินทั้งกลางวันและกลางคืน จะเห็นว่าพระเจ้าทรงอยู่ใกล้พวกเขามาก มีประสบการณ์โดยตรงกับพระเจ้า ดังในพระวจนะของพระเจ้า (ฉธบ 4:7) “มีประชาชาติใหญ่ชาติใดเล่าซึ่งมีพระเจ้าอยู่ใกล้ตน อย่างกับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเราทรงอยู่ใกล้เรา ในเมื่อเราร้องทูลต่อพระองค์ ” และสิ่งเดียวที่พระเจ้าต้องการจากคนอิสราเอลคือความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า รักษาชีวิตและจิตวิญญาณของเขาให้อยู่ในพระเจ้า

พี่น้องที่รัก ลองมองย้อนกลับไปในชีวิตของท่าน แล้วถามตัวเองด้วยพระวจนะใน ฉธบ. 4:7

วันหนึ่ง มีชายคนหนึ่งกระซิบว่า “พระเจ้าตรัสกับข้าพระองค์” และก็มีเสียงนกร้อง แต่ชายคนนั้นไม่ได้ยิน ชายคนเดิมร้องตะโกนว่า “พระเจ้า ตรัสกับข้าพระองค์ ” และก็มีเสียงฟ้าร้อง และแสงของฟ้าผ่า แต่ชายคนนั้นไม่ได้ฟัง ชายคนเดิมมองไปรอบๆ และพูดว่า “พระเจ้า ขอให้ข้าพระองค์เห็นพระองค์ ” และแสงดาวก็ส่องสว่าง แต่ชายคนนั้นไม่ได้มอง ชายคนเดิมตะโกนว่า “พระเจ้าขอให้ข้าพระองค์เห็นการอัศจรรย์ ” และก็มีชีวิตหนึ่งถือกำเนิด แต่ชายคนนั้นไม่ได้สังเกต ชายคนเดิมร้องออกมาอย่างสิ้นหวังว่า “สัมผัสข้าพระองค์เถิดพระเจ้าข้า และ

ขอให้ข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงอยู่ที่นี้” และมีผีเสื้อมาเกาะที่แขนของเขาและชายคนนั้นก็ปิดม่านออกและเดินต่อไป

พระเจ้าทรงอยู่รอบๆ ตัวเราเสมอในสิ่งที่ธรรมดาและเล็กน้อยซึ่งเราได้ละเลย เพราะว่ามันได้เป็นในแบบที่เราคาดหวังไว้วิธีที่พระเจ้าตรัสกับเรามันอาจจะไม่ได้เป็นอย่างที่เราคิดเอาไว้ แต่ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าไม่อยู่ด้วย พระเจ้าอยู่กับเราเสมอ สัมผัสชีวิตเราตลอดเวลา แต่หลายครั้งที่เราไม่รู้สึกรู้ถึงการสัมผัสของพระเจ้า เพราะว่าเราหุ้มชีวิตของเราด้วยหลายสิ่งหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นตัวตนของเรา ความอยากและความปรารถนาของเรา อคติ แม้กระทั่งความคิดของเราก็เป็นเสมือนกำแพงที่กั้นเราและทำให้เราไม่รู้สึกรู้ถึงการสถิตของพระเจ้า

เราลืมตาขึ้นทุกเช้าวันใหม่เพราะความรักของพระเจ้า เราผ่านวันและเวลาที่เลวร้ายมาได้ก็เพราะการเอาใจใส่และการห่วงใยของพระเจ้า เราอาจจะมั่นใจในความสามารถของเรา เราอาจจะกล่าวว่าพระเจ้าไม่เคยให้อะไรเรา แต่พระเจ้าก็ยังคงเป็นพระเจ้าที่ห่วงใยเราเสมอ รอเวลาที่วันหนึ่งตาของเราจะมองเห็นพระองค์ในชีวิตของเรา อย่าให้เราลืมว่าพระเจ้าทรงกระทำอะไรในชีวิตของเราบ้าง รักษาตัวเองให้ดี โดยเฉพาะจิตวิญญาณของเรา ชีวิตเราเป็นของพระเจ้า พระองค์ทรงห่วงใยจิตวิญญาณอันมีค่าของเรา

ประการที่สอง จงฝึกลูกหลานให้ยำเกรงพระเจ้า (ฉธบ. 4:10-14)

ข้าพเจ้ามีเคล็ดลับดีโอเรื่องลูกหมี่ ซึ่งคุณวิวรรณ ทองบริสุทธิ์ ได้กรุณาแบ่งปันให้ คลิปนี้สะท้อนความหมายว่า ลูกหมี่เปรียบเหมือนลูกหลานของเรา และตัวของเราทั้งหลายที่กำลังเพลิดเพลินกำลังมีความสุขบนทุ่งหญ้าที่เขียว ชีวิตที่สุขสบาย โดยหารู้ไม่ว่ามีบางสิ่งที่กำลังจ้องเราอยู่ เหมือนใน 1 เปโตร 5:8 “ท่านทั้งหลายจงสงบใจ จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่านคือมารวนเวียนอยู่รอบๆ ดุจสิงห์คำรามเที่ยวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” และมารมันจะไล่เราให้จนมุม เราต้องเผชิญกับความทุกข์ ต้องดิ้นรนเพื่อจะเอาชีวิตให้รอดด้วยกำลังของเรา เราจะพบว่า เราคือคนจนมุม และในวินาทีนั้นเราจะพบว่าพระเจ้ายิ่งใหญ่ การปกป้องคุ้มครองของพระเจ้าจะคุ้มกันเราให้รอดและปลอดภัยกลับคืนสู่อ้อมอกของพระเจ้าอีกครั้ง

พี่น้องที่รัก หากเราไม่สอนลูกหลานของเรา ไม่ปลูกฝังเขาด้วยพระวจนะของพระเจ้า ไม่สอนเขาให้ยำเกรงพระเจ้า ไม่เป็นแบบอย่างที่ดีในความสัมพันธ์กับพระเจ้า เรากำลังทำร้ายชีวิต และจิตวิญญาณของลูกหลานเราเอง เพราะว่าเราไม่ได้จัดวัดขึ้นชีวิตให้เขา และเมื่อวันหนึ่งมีภัยอันตราย หรือโรคร้ายแห่งสังคมเข้ามาสู่ชีวิตลูกหลานของเรา เขาไม่มีภูมิคุ้มกันที่ดี เขาก็จะติดโรคเขาก็จะกลายเป็นเหยื่อของมาร พระเจ้ายำหนักรักษาผ่านทางโมเสสให้คนยิวสอนลูกหลานในเรื่องของพระเจ้า รักษากฎเกณฑ์และกฎหมายของพระเจ้าอย่างเคร่งครัดเพื่อรักษาชีวิตให้ยืนยาวบนแผ่นดิน

ตอนที่ข้าพเจ้าเรียนที่มหาวิทยาลัยมหิดล ได้มีโอกาสทำวิจัยเกี่ยวกับชุมชนมุสลิม มีสิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจระบบการสอนเรื่องความเชื่อและวิธีปฏิบัติในศาสนาอิสลามให้กับลูกหลานชาวมุสลิม เด็กทุกคนที่เกิดในครอบครัวมุสลิม พ่อแม่จะส่งไปเรียนคำสอน เรียนการอ่านอัลกุรอานเป็นภาษาอารบิก สอนเรื่องศีลธรรม เรื่องการทำละหมาด สอนเรื่องหลักความเชื่อในศาสนาอิสลาม ซึ่งถือเป็นภาคบังคับเด็กทุกคนต้องเรียนตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงประถม 6 คือหลังเลิกเรียนจะต้องไปที่มัสยิดเพื่อเรียนคำสอน หรือบางที่พ่อแม่ก็จ้างครูมาสอนให้ที่บ้าน ซึ่งหากครอบครัวไหนไม่ได้ส่งเสริมเรื่องการเรียนเช่นนี้ ก็จะเป็นความอับอายของครอบครัว การที่เด็กทุกคนต้องเรียนก็เพื่อเขาจะสามารถอ่านอัลกุรอานได้ สามารถทำละหมาดได้นี่เป็นตัวอย่างที่ดีในการปลูกฝังพระคำของพระเจ้า พระคำของพระเจ้าเป็นวัดขึ้นแห่งชีวิต ในความเป็นจริง

พ่อแม่คริสเตียนทุกคนควรส่งเสริมบุตรหลานเรียนรู้เรื่องของพระเจ้า ส่งเสริมให้เด็กเข้าชั้นเรียนรวีฯ และพ่อแม่ก็ควรจะต้องศึกษาพระวจนะของพระเจ้าด้วย หากเรารักลูกหลานของเรา พระคำของพระเจ้านั้นมีคุณค่ามากกว่ามรดกที่เป็นทรัพย์สินเงินทองส่วนตัวของข้าพเจ้า ผู้ที่มีส่วนสำคัญที่ทำให้ข้าพเจ้ามายืนตรงจุดนี้ เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ก็คือแม่ของข้าพเจ้า จำได้ว่าวันอาทิตย์จะไม่ได้รับอนุญาตให้ดูทีวี ทุกวันเสาร์ต้องเตรียมชุดที่

จะใส่ไปโบสถ์ และที่สำคัญ แม่ของข้าพเจ้าเป็นผู้ที่ทำให้ข้าพเจ้ารู้ว่า การดูแลเอาใจใส่ของพระเจ้ายิ่งใหญ่แค่ไหนในชีวิต แม่เป็นคนสอนว่าจะทำอะไรก็ตามให้พระเจ้าต้องทำให้ดีที่สุด และแม่ก็ทำเป็นแบบอย่าง

ลูกหลานของเราจะเติบโตและอยู่ในทางของพระเจ้าหรือไม่ขึ้นอยู่กับที่การปลูกฝัง การสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้า พ่อและแม่เป็นครูที่ดีที่สุดของลูก หากท่านรู้สึกว่าคุณไม่มีความรู้ในพระวจนะไม่เพียงพอคริสตจักรมีชั้นเรียนรวีฯ หลายชั้นที่จะเสริมสร้าง และให้ความเข้าใจแก่ท่านได้ เพื่อท่านจะเป็นแบบอย่างที่ดีให้บุตรหลานเพื่อเขาจะได้เติบโต และเป็นคนที่รักพระเจ้า และรักษากฎเกณฑ์ของพระเจ้าพี่น้องที่รัก ในวาระที่ข้าพเจ้าจะไปศึกษาต่อนี้ข้าพเจ้าคงไม่ได้มีโอกาสมาแบ่งปันพระวจนะของพระเจ้ากับพี่น้องสักกระยะหนึ่ง แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าอยากจะทำคือ ขอให้พี่น้องระมัดระวังชีวิต และรักษาจิตวิญญาณให้อยู่ ในทางของพระเจ้า จงฝึกฝน ส่งเสริมสั่งสอนลูกหลานของเราให้เป็นคนที่มีศรัทธา และยำเกรงพระเจ้า

การรับใช้ที่คริสตจักรวัฒนาถือเป็นเกียรติสูงสุดในชีวิตของคนๆ หนึ่ง ได้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้กับพี่น้องได้ผูกพัน ร่วมพันธกิจกันเสมือนเป็นครอบครัวของข้าพเจ้า เป็นเวลากว่า 10 ปี ก็เนื่องด้วยพระคุณและการทรงนำของพระเจ้า ขอบพระคุณคริสตจักรวัฒนา สมาชิกทุกท่าน คณะกรรมกิจ สำหรับการเอาใจใส่ การสนับสนุน และให้โอกาสข้าพเจ้าได้คิดและสร้างสรรค์งานต่างๆ ขอบพระคุณสำหรับคำชี้แนะ ความรัก ความเอ็นดูที่ทุกท่านได้มีให้ สิ่งเหล่านี้มีค่าอย่างยิ่งสำหรับข้าพเจ้า เป็นประสบการณ์ที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง

ขอบคุณที่ทีมงานศิษยาภิบาล ทีมงานสำนักงาน และฝ่ายสถานที่ ตลอดจนทุกๆ ท่านที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสรับใช้และทำงานร่วมกับท่าน ในที่สุดแล้วข้าพเจ้าขอบพระคุณสมาชิกทุกๆ ท่านที่นี่ที่เป็นกำลังใจอันยิ่งใหญ่ในการทำงานรับใช้พระเจ้าของข้าพเจ้า ความรัก ความเอ็นดู คำชี้แนะต่างๆ ของทุกๆ ท่าน มีความหมายอย่างยิ่งสำหรับชีวิตของข้าพเจ้า และสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาสิบปีที่ข้าพเจ้าได้รับใช้พระเจ้าที่นี้จะอยู่ในความทรงจำของข้าพเจ้าเสมอ ไม่ว่าข้าพเจ้าจะอยู่ที่ไหนก็ตาม

ชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนกับการเดินทาง พระเจ้านำข้าพเจ้าเดินทางมารับใช้ที่นี่ และครั้งนี้เป็นวาระหนึ่งที่พระเจ้านำข้าพเจ้าไปสู่อีกการเดินทางหนึ่งของชีวิตการรับใช้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าในอนาคตข้างหน้าข้าพเจ้าจะได้มีโอกาสกลับมาช่วยรับใช้พระเจ้าอีกอย่างแน่นอน เราไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเราในอนาคต แต่สิ่งเดียวที่เราแน่ใจได้คือ พระเจ้าทรงทราบว่าพระองค์ทรงกระทำอะไรในชีวิตของเรา ฉะนั้นอยากจะขอให้พี่น้องรักษาความเชื่อของท่านให้มั่นคง และพระองค์จะทรงเปิดเผยพระองค์ต่อหน้าท่าน

ขอให้ทุกท่านมีกำลังใจร่วมกันรับใช้ในงานของพระเจ้า เพื่อคริสตจักรวัฒนาจะเป็นคริสตจักรหนึ่งที่พระเจ้าทรงโปรดพอพระทัยตลอดไป

ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน...